

Sygn. akt II Ka 250/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

20 września 2019r.

Sąd Okręgowy w Koninie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Agata Wilczewska

Protokolant: st. sekr. sąd. Irena Bąk

po rozpoznaniu w dniu 20 września 2019r.

sprawy **R. S.**

obwinionej z art.98k.w.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionej

od wyroku Sądu Rejonowego w Turku

z dnia 11 czerwca 2019r. sygn. akt II W 80/18

I. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.

II. Zasądza od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 50zł i wymierza jej opłatę w kwocie 30zł za to postępowanie.

Agata Wilczewska

Sygn. akt II Ka 250/19

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 11 czerwca 2019r. w sprawie II W 80/18 Sąd Rejonowy w T. uznał obwinioną R. S. za winną tego, że w dniu 6 października 2017r. około godz. 13:40 w T. przy ul. (...), poza drogą publiczną, kierując samochodem osobowym marki R. (...) o nr rej. (...), na drodze oznakowanej znakami poziomymi P-8a i P-8b, oznaczającymi kierunki jazdy, nie zachowała należytej ostrożności w wyniku czego doprowadziła do zderzenia z nadjeżdżającym z prawej strony samochodem osobowym marki P. (...) o nr rej. (...)EX, wyjeżdżającym z pasa oznakowanego znakiem poziomym (...), czym spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa innej osobie, tj. wykroczenia

z art. 98 kw i za to na podstawie art. 98 kw wymierzył jej karę 200 złotych grzywny. Sąd na podstawie art. 119 kpw zasądził od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania i wymierzył jej opłatę w kwocie 30 złotych.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca obwinionej, zaskarżając orzeczenie w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie przepisu prawa materialnego, tj. art. 98 kw., poprzez jego błędne zastosowanie i przyjęcie, że

w realiach niniejszej sprawy spełniona została przesłanka „stanu zagrożenia bezpieczeństwa innej osoby”, a także że obwiniona prowadząc pojazd nie dochowała należytej staranności, podczas gdy zachowanie obwinionej nie wyczerpało ustawowych znamion czynu zabronionego z art. 98 kw.

W oparciu o te zarzuty, obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku

i uniewinnienie obwinionej od popełnienia zarzucanego jej czynu, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd odwoławczy zważył, co następuje.

Apelacja okazała się w całości niezasadna.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż przedmiotowe rozstrzygnięcie wydane zostało na podstawie analizy całokształtu okoliczności, ujawnionych w toku postępowania, mających znaczenie dla przedmiotowego rozstrzygnięcia, czemu Sąd I instancji dał wyraz w prawidłowo sporządzonym uzasadnieniu. Ponadto Sąd I instancji w sposób wszechstronny i wyczerpujący wskazał na jakich dowodach wydane rozstrzygnięcie.

W ocenie Sądu odwoławczego, zarzut obrońcy dotyczący obrazy naruszenia art. 98 kw. jest całkowicie niezasadny, gdyż sprawstwo obwinionej nie budzi jakichkolwiek wątpliwości. W sprawie nie zachodzą jakiekolwiek przesłanki, poddające w wątpliwość przyjętą przez Sąd I instancji wersję wydarzeń. Niewątpliwie przyczyną zdarzenia było to, iż obwiniona mimo ograniczonej widoczności z prawej strony nie zachowała należytej ostrożności i nie ustąpiła pierwszeństwa przejazdu pojazdowi P. (...), nadjeżdżającemu z prawej strony, któremu winna ustąpić pierwszeństwa, w wyniku czego doszło do zderzenia obu pojazdów. Obwiniona niedostatecznie oceniła sytuację na drodze i wobec ograniczonej widoczności nie zastosowała się do jednej z podstawowych zasad ruchu drogowego w przypadku, gdy ruch pojazdów nie jest zorganizowany przez dostępne oznakowanie lub sygnalizację świetlną. W doktrynie przyjmuje się, iż należyta ostrożność na gruncie wspomnianego przepisu należy rozumieć w sposób potoczny, zatem pojęcie to oznacza nierozważne prowadzenie pojazdu. Obwiniona nie zastosowała się do zasady mówiącej o tym, że w przypadku przecinania się kierunków ruchu pojazdów, pierwszeństwo przejazdu ma pojazd nadjeżdżający z prawej strony. Wobec powyższego, w świetle zgromadzonego materiału dowodowego, w tym opinii biegłego z Ośrodka (...) w P. W. G. oraz opinii uzupełniającej nie ulega wątpliwości to, że obwiniona swoim zachowaniem, nie zachowując należytej ostrożności przy prowadzeniu pojazdu, spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa innej osobie, wobec czego wyczerpała znamiona wykroczenia z art. 98 kw.

Wbrew twierdzeniom obrońcy, w sprawie nie ulega również wątpliwości, iż obwiniona swoim zachowaniem spowodowała stan zagrożenia innej osoby. Zgodnie z wyrokiem SN z dnia 5 października 2005r., sygn. II KK 107/05 „Wykroczenie przewidziane w art. 98 KW może występować w dwóch postaciach. Pierwsza polega na prowadzeniu pojazdu poza drogą publiczną bez zachowania należytej ostrożności

i spowodowaniu zagrożenia dla innych osób. Jest to zatem wykroczenie materialne, gdyż skutkiem musi być zagrożenie bezpieczeństwa innych osób (poza prowadzącym). Osoby te mogą znajdować się np. w pojeździe lub poza nim. (...)”. W obowiązującym stanie prawnym nie ma żadnych wątpliwości, iż stan zagrożenia musi zostać sprowadzony na inną osobę niż ta, która dopuszcza się popełnienia przedmiotowego wykroczenia. W przedmiotowej sprawie obwiniona naruszając zasady bezpieczeństwa ruchu drogowego sprowadziła stan zagrożenia na kierującego pojazdem P. (...), T. Z., zatem skutek zdarzenia wiązał się z realnym, konkretnym zagrożeniem dla bezpieczeństwa osoby. Nie ma przy tym znaczenia, iż żaden z kierujących na skutek zdarzenia nie doznał jakichkolwiek obrażeń. Wobec powyższego, nie sposób zgodzić się z twierdzeniem obrońcy, iż w sprawie zagrożenie to ma jedynie wymiar abstrakcyjny.

Kierunek apelacji obrońcy obwinionej obligował Sąd odwoławczy do kontroli zaskarżonego orzeczenia, także co do orzeczonej wobec obwinionej kary (art. 447 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 k.p.w.).

Mając na uwadze dyrektywy sądowego wymiaru kary (art. 33 k.w.), okoliczności przedmiotowe i podmiotowe czynu obwinionej, które trafnie wyeksponował Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, jak również jej właściwości i warunki osobiste, karę grzywny 200 złotych należy uznać za adekwatną i sprawiedliwą reakcję na zachowanie obwinionej. Co więcej, kara ta oscyluje w dolnej granicy zagrożenia ustawowego, którą wyznacza treść art. 24 § 1 k.w.,

a zatem żadną miarą nie można jej uznać za nadmiernie dolegliwą.

Mając na względzie wszystkie przedstawione powyżej okoliczności, Sąd odwoławczy – nie znajdując przy tym uchybień określonych w art. 104 k.p.w. i art. 440 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w., podlegających uwzględnieniu z urzędu i powodujących konieczność zmiany bądź uchylenia zaskarżonego rozstrzygnięcia – na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w. orzekł jak w wyroku.

Na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w. oraz art. 118 § 1 k.p.w. w zw. z § 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2001 r., Nr 118, poz. 1269), Sąd odwoławczy zasądził od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w kwocie 50 zł. Nadto na podstawie art. 3 ust. 1, art. 8 i art. 21 pkt. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn.: Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 ze zm.) wymierzył obwinionej opłatę w kwocie 30 zł.

Agata Wilczewska